

АТЕР

I

Ніж з посвистом розітнув повітря й увійшов у тверду деревину стола на чверть леза.

— Досить, я не можу більше чекати!

Хона звикла до запального характеру свого чоловіка, тому запізно зрозуміла, що цього разу його балачка не звичайна.

— Любa, мені п'ятдесят три кляті роки! — сказав він так, наче жінка намагалась це заперечити. Цілком можливо, що її мовчання було надто напруженим. Чи нерви в обох надто розхитані. — Мій батько в шістдесят власноруч будку для собаки збудував, а тут — кілька кілометрів пройти!

Минуло три роки відтоді, як опустилася Темрява. Селище, де мешкали Дум (скорочено від Думен) і Хона, опинилося поза радіусом її поширення, як і майже вся решта світу. Накрило лише Місто та кілька кlapтиків прилеглих полів.

— Думе, ти чудово розумієш, що річ не у відстані. Я не сумніваюся у твоїй спроможності дійти хоч до екватора, бо ти збіса впертий, але ж...

— Але що? З неба злетять чорні янголи й уб'ють мене?

Дум тяжко підвівся. Коротка борідка і пишні вуса надавали йому схожості з Мефістофелем, а сережка у лівому вусі — з піратом. Невисокий на зріст, але широкий у плечах, цей чоловік міг уособлювати впертість і впевненість.

— Хоно, попри всю мою любов до тебе, іноді ти мене просто вбиваєш. Це ж наша дитина! Наш онук!

Цього жінка не витримала. Годі було сподіватися, що звинувачення у байдужості до власної доньки пройде повз вуха матері. Вона ледь не зірвалася на крик, але останньої митті опанувала себе й, карбуючи кожне слово, промовила:

— Думай, що ти верзеш.

Вологе повітря довкола ледь не дзвеніло від напруги.

Запала пауза. Достатня, аби Дум збегнув свою помилку. Недостатня, аби той виправдався.

— Я не менш за тебе хочу побачити родину. Але чи багато користі їм буде з того, що їхнього батька схоплять мародери на піdstупах до Атеру, а мати лишиться вдома у невіданні?

— Я піду озброєний, — уже не так впевнено відповів чоловік. Хона зрозуміла: його запал минувся, час наводити свої аргументи. Щоправда, цього разу обстоювати власну позицію було важче. Мабуть, через те, що десь глибоко всередині вона була згодна зі своїм чоловіком.

Їхня дискусія вже майже згорнулась до звичайного побутового базікання, коли раптом Дум обережно взяв свою дружину за зап'ястя. Долоні чоловіка знали багато різноманітної праці, тому були шорсткими й грубими. Але їхній дотик завжди заспокоював Хону, хоч би в якому стані вона була.

— І все ж я маю піти, — голос її чоловіка звучав напрочуд м'яко і врівноважено. Ані сліду від нещодавнього вибуху. — Менш за все мені хочеться залишати тебе одну, але я швидко впораюся. Ми потрібні нашому онукові.

— Знаєш, — до чого оті «знаєш»? звісно ж, знає. — Всі ці суперечки... Вони не тільки через те, що я хвилююсь... Тобто, звісно ж, я хвилююсь, але... Думе, я піду з тобою.

І таким довгоочікуваним, таким жаданим було те одкровення, той дозвіл від збентеженої коханої жінки, що Дум, на власний подив, погодився.

ІІ

Виходили вранці. Стояла рання осінь, навколо стелився нещільний їдкий туман.

- Як дивно, – вимовила Хона, поки Дум заводив автівку.
- Ми виїздимо з білого туману, аби потрапити до Темряви.
- Ага, але мене набагато більше непокоїть цей чортів двигун.

Врешті-решт старенький пікап розтрощив ранкову тишу низьким утробним ревом свого мотора, і вони виїхали. Хона мовчки дивилась у вікно (нащо зайвий раз бентежити невиспаного чоловіка балачкою?), де крізь сиві пасма туману проступали сірі кути, жовтогарячі й зелені плями дерев, вицвілі у своїй безглуздрості білборди, якісі люди з великими чорними пасами. Вона згадала дитинство, коли доводилось прокидатися ще вдосвіта, аби вчасно дістатися школи. Маленька Хона не боялась туману, навпаки, вона часто вигадувала собі чудернацьких істот на тонких ніжках, які блукають серед молочного безвиддя. Потім згадалися прогулянки з дворічною Юні, яка, на відміну від матері, страшенно не любила стихійного мороку. Дівча починало лементувати щоразу, коли білясте небуття раптом виштовхувало із себе випадкового перехожого. Ці дві картини несподівано нашарувались одна на одну в свідомості Хони і викрили приховану порожнечу. В цій серії відверто бракувало третього фрагменту: прогулянки з онуком.

- Усе гаразд, рибко?

Хона стрепенулася. Її пальці міцно стискали лямку наплічника, і це не пройшло повз увагу чоловіка, що вирвав її із задуми.

- Так, я в нормі. Просто задрімала. Не зважай, пильний ліпше за дорогою.

Їхня автівка саме проминула місцеву заправку, яка позначала межу селища. За годину туман розвіявся. Проте,

попри народні прикмети, сонце не вигулькнуло. Хмари кольору брудної води повільно сунули небом. В якийсь момент Дум не витримав гнітючої атмосфери, тихо вилаявся й увімкнув радіо.

«...попад сімнадцять разів. Учені припускають, що розширення Території відбудеться протягом восьми-десяти діб щонайпізніше. Наступний выпуск новин слухайте за годину. Залишайтесь з нами» – і голос дикторки, що нагадала називу радіостанції, змінив заспокійливий джазовий мотив.

«...Стрінемось знов...» – муркотів виконавець через старі динаміки. Мелодія була мажорною, але думки, що навіювали слова пісні, відбивали колір похмурого неба. *Наче хтось пройшовся твоєю могилою.*

«...де й куди б я не йшов...»

– Любой, як думаєш... Атер коли-небудь дістанеться нашої домівки?

«... знаю, ми зустрінемось знов...»

– Я маю на увазі... – Хона похлинулась через мовчання чоловіка. – По радіо кажуть, що він захоплює певну площа кожні двадцять днів...

«...в погожий день...»

Дум не зінав, що саме його бентежить. До аварії, яка зупинить їхній пікап, лишалося ще півгодини, а до вечора наступного дня – більше доби. Звісно, цього часопростору ще не існувало для чоловіка.

«...мене чекай...»

– Хоча Тана – ну, пам'ятаєш Танату? – каже, що насправді Темрява розширюється щосекунди, а вчені просто фіксують зміни раз на двадцять днів.

«...як і завжди, нехай...»

– А іноді здається, наче... – тут жінка понизила голос.
– Наче Темрява існує на якісь паралельній дорозі. З якою у нашого шляху нема перехрестя, але хтось навмисно проклав таку стежку...